

بعد در خوزستان پی خواهیم گرفت. برخی از موضوعات مانند بحران آب رانه در یک برنامه که در برنامه‌های مختلف و در استان‌های مختلف مطرح می‌کنیم. یا یکی از دغدغه‌های ما مهاجرت بود که در قسمت مربوط به پارک فناوری پردیس به آن پرداختیم و در قسمت‌های بعدی باز هم سراغ آن خواهیم رفت. هدف برنامه این است که به مسئله مهاجرت و به اصطلاح فرار مغزها به شکلی واقعی بپردازیم؛ نه با یک دید فانتزی یا دارای جهت‌گیری. دغدغه دیگر ما پرداختن به موضوعات کلان مملکت است که برای افکار عمومی دغدغه هم شده‌است. شاید بعضی از پروژه‌ها محلی باشد و به اندازه موضوع آب یا مهاجرت برای کشور مهم نباشد، اما می‌تواند برای افکار عمومی ایجاد مسئله و سوال کند.

برنامه‌ای که سراغ مسائل چالشی و مبتلابه جامعه می‌رود چقدر می‌تواند درگیر مرزهای مصلحت‌شود و صراحت در پرداخت به این موضوعات تا کجا ادامه دارد؟

روز اول با محمد دلوری قرار گذاشتیم که خودمان را سانسور نکنیم و از سوالات کف جامعه تا سوالات جدی را بپرسیم. ما برای خودمان مرزی نگذاشتیم که بگوییم به فلان موضوع نزدیک شویم و به فلان موضوع نزدیک نشویم. چون از اینکه صرفاً روایت‌هایی خنثی داشته باشیم پرهیز می‌کردیم. طبیعتاً این مسئله نیازمند ابزار دیگری فراتر از خواستن ما بود و تلاش مضاعفی را در ساخت، پژوهش، رایزنی‌ها و شکل پرداخت می‌طلبید. بدیهی است که ما هم نگران این بودیم که از این بخش‌هایی که گرفتیم چقدر روی آنتن می‌رود و چقدر سانسور می‌شود.

حالا چقدر روی آنتن رفت چقدر سانسور شد؟

شاید به نظر می‌رسد ما هم تحت فشار باشیم و نمی‌دانستیم که مدیران رسانه ملی چقدر از برنامه در مقابل فشارهای بیرونی حمایت می‌کنند اما از همان قسمت‌های ابتدایی که مدیران شبکه برنامه را دیدند این سعه صدر را به خرج دادند و تا این نقطه از مسیر با استقبال و آغوش باز دوستان در شبکه یک مواجه شده‌ایم و از صراحتی که در پرداختن به مسائل بوده استقبال شده‌است.

پس بیشتر خودتان را در جبهه مردم قرار می‌دادید؟

بدیهی است که هدف برنامه بیان مطالبات مردم بود اما سعی کردیم به دستاوردها و تلاش‌های دولت هم بی توجه نباشیم و عینک واقع بینی بزنیم یعنی هم کارهای انجام شده را ببینیم و هم مشکلات را. بنظرم آنچه در نوع پرداخت این شکل از برنامه سازی کمتر مورد توجه قرار می‌گیرد این است که امروز چه روایتی به پیشرفت کشور کمک می‌کند. به نظرم با نپرداختن به برخی از موضوعات یا روایت‌های کلیشه ای از آن موضوعات فقط اعتماد مخاطب راز رسانه ملی سلب می‌کنیم در حالی که هر جا رسانه، با مخاطب صادق بوده و برنامه‌های قوی تر و صریح تری داشته بیشتر به حل مشکلات جامعه کمک شده‌است.

پس در فصل دوم شاهد سوژه‌های پر التهاب تر خواهیم بود؟
تا الان که نسبت به این برنامه، سعه صدر وجود داشته و امیدوارم در فصل بعدی هم این سعه صدر باشد تا سراغ موضوعات جدی تر و مهمتری برویم. ما مدعی نیستیم که «بی‌واسطه» مشکلات و موانع را برمی‌دارد چرا که در برخی سوژه‌ها تا حدی جلو رفتیم اما منجر به حل مسئله نشد اما همین که پرداخت ما واقعی بود سبب ایجاد سوال و دغدغه برای جامعه شد و بخشی از مطالبات مردم را به خود اختصاص داد.

محمد دلوری با چه رویکرد و نگاهی برای این برنامه انتخاب شد؟

برنامه تلویزیونی همیشه شبیه مجری‌اش است. در برنامه‌های گفت‌وگو محور ویژگی و لحن مجری حرف اول را می‌زند. من پیش از این هم با دلوری در «مدیرمسئول» کار کرده بودم و تنها گزینش برای اجرا در این برنامه او بود در واقع برنامه را با ویژگی و روحیه دلوری طراحی کردیم. نوع پرداخت محمد دلوری به مسائل برای عده‌ای چالش برانگیز است و ما نیازمند چنین چهره‌های رسانه‌ای مستقلی هستیم تا بدون تعارف با دولت‌ها، مجلس‌ها و مجموعه‌های مختلف، با صراحت و کارشناسی به مسائل بپردازند. جنس روایتگری و اجرای این برنامه طوری است که کسی به جز محمد دلوری نمی‌توانست برعهده بگیرد. همچنین دلوری بر موضوعات تسلط دارد و علاوه بر قدرت روایتگری از هوش رسانه‌ای و دانش سیاسی برخوردار است. تجربه‌اش در گفت‌وگو با مسئولین و تولید خبر به او کمک کرده که بتواند مواجهه درستی با اتفاقات در صحنه‌های مختلف داشته باشد.

مهمترین دغدغه‌تان برای ادامه این فصل چیست؟

با تجربه‌ای که از فصل اول داریم سراغ فصل دوم خواهیم رفت. برای ۲۶ قسمت بالای ۷۰ سوژه داریم که باید غربالگری کنیم. سراغ سوژه‌های تازه و نادیده خواهیم رفت و امیدواریم سفرنامه خوزستان که در فصل دوم جانمایی شده به خوبی پیش برود.

و برخی موضوعات در موارد متعددی دچار ممیزی و خودسانسوری می‌شود. از این رو آنچه ما در «بی‌واسطه» دنبالش بوده‌ایم، بررسی موضوعات و پرونده‌هایی بود که پرداخت نشده بود و اتفاقاً از مطالبات مردم بود. مثلاً یکی از موضوعات برنامه که در هفته‌های اخیر در رسانه‌های داخلی و خارجی واکنش برانگیز شد، مصاحبه با رئیس سازمان هواپیمایی کشور بود. موضوع این بود که چرا ما در کشورهای منطقه شرکت‌های هواپیمایی و فرودگاه‌هایی را می‌بینیم که از ما جلوتر هستند، آن‌ها چه مسیر توسعه‌ای را رفته‌اند و ما چه مسیری را می‌رویم؟ در این قسمت به صراحت در مورد اشتباهاتی که در این مسیر طی کرده‌ایم صحبت کردیم و به این موضوع پرداختیم که باید چه کار کنیم و از کجا مشکل را حل کنیم.

پس از بخش هر قسمت چقدر دنبال باز خورد آن در میان دستگاه‌های مربوطه و سازمان‌ها بودید؟

ما متناسب با هر موضوع باز خورد‌ها را رصد می‌کنیم. یک جاهایی نتیجه مثبت بوده روی عملکرد دستگاه اثر داشته و یا حداقل سبب پاسخگویی و مواجهه صریح با حل آن مشکل شده‌است. در بعضی موارد هم که پیگیری کردیم متوجه شدیم که این مطالبه‌گری برای آن دستگاه مسئولیت ایجاد کرده‌است و آن‌ها به تکاپو افتاده‌اند که پاسخگوی مسئولیتشان باشند.

افق روبه جلوی‌تان چقدر با این مطالبه‌گری پس از بخش هم‌خوانی دارد؟

اتفاقاً ما دنبال همین موضوع هستیم. ما در هر قسمت سراغ یک ماجرا از زاویه‌های شنیده‌نشده و روایت‌نشده می‌رویم. مجری و راوی هر قسمت از برنامه به نوعی هم ماجراجویی می‌کند و سراغ اتفاقات مختلفی می‌رود که می‌تواند روایت ناگفته‌ای از یک پدیده یا معضل در کشور باشد یا موضوعی را باز می‌کند که دغدغه افکار عمومی است. چون جنس اصلی برنامه از مطالبه‌گری است و نقطه‌نهایی برنامه پیگیری همین موضوعات است.

سوژه‌های برنامه چگونه انتخاب می‌شوند؟

آنچه در برنامه «بی‌واسطه» برای ما مهم است پرداختن به موضوعاتی است که دغدغه افکار عمومی هستند. مانند هر برنامه‌ای، یک اتاق فکر داریم که صاحب نگاه ژورنالیستی هستند و درباره موضوعاتی بحث می‌کنیم که به هر نحو مهم و برای کشور در اولویت هستند. مثلاً سفرنامه هر مزرگان را با موضوع آب دنبال کردیم و در فصل

مخاطب برنامه را دوست داشت و باز خورد هم خوب بود.

دوست دارید در آینده چه برنامه‌ای بسازید؟

برنامه ساختن فقط تابع خواسته من نیست. شاید من تصمیم بگیرم برنامه‌ای با متر و معیارهای خودم بسازم اما این طور نیست که همان آن بگویند بفرما بیا برنامه‌ات را بساز. معمولاً یکی مثل من هست که سرش درد می‌کند برای دردسر. دوست دارم برنامه‌ای از جنس نگاه خودم بسازم که بگویند این برنامه دلوری است. من آماده‌ام برای این کار. «بی‌واسطه» تا حدی به این نگاه نزدیک بود و دستم در آن باز بود که بشود گفت این برنامه دلوری است.

سید علی صدری نیا:

با دلوری قرار گذاشتیم، خودمان را سانسور نکنیم
در ادامه به سراغ تهیه کننده برنامه «بی‌واسطه» رفتم. صدری نیا پیش از این در کارنامه‌اش برنامه‌های «مدیرمسئول» و «مستندهای غیررسمی»، «قائم مقام»، «ملک سلیمان» و «مرد میدان» را دارد

ایده اولیه «بی‌واسطه» از کجا شروع شد؟

سال ۱۳۹۷ با محمد دلوری برنامه «مدیرمسئول» را روی آنتن بردیم که برنامه سختی بود و باید هر بار سراغ یک مسئول می‌رفتیم. در آن برنامه که متاسفانه به فصل دوم نرسید یاد گرفتیم که چگونه و از چه زاویه‌ای وارد مسائل کلان کشور شویم. و از همان زمان طراحی برنامه «بی‌واسطه» شکل گرفت. در واقع حضور دلوری به ما این فرصت را داد تا به برنامه‌ای از جنس مطالبه‌گری فکر کنیم.

می‌خواستید در «بی‌واسطه» چه هدف و دغدغه‌ای را دنبال کنید؟

وقتی صحبت از برنامه‌های مطالبه‌گر در حوزه سیاسی می‌شود اغلب به یاد برنامه‌های گفت‌وگو محور استودیویی می‌افتند اما ما می‌خواستیم جنس دیگری از این مدل برنامه‌ها بسازیم و با دوری از فضای استودیو به دل ماجرا بزنیم و با استفاده از ظرفیت‌های تصویری سراغ آن مسئولین در محل کارشان برویم و بی‌واسطه با آن‌ها درباره زاویه دید و نقاط قوت و ضعف‌شان صحبت کنیم.

آنچه در «بی‌واسطه» دنبالش بودید چه بود؟

کارکرد واقعی رسانه یعنی بی‌واسطه سراغ دغدغه مردم برویم که در سال‌های اخیر به ندرت شاهد آن بودیم و در این سال‌ها موضوعات و مسائل مختلف آن طور که باید در برنامه‌ها مورد بررسی قرار نمی‌گرفت